

Arrest

nr. 109 934 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2013. De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 20 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Surinaamse nationaliteit, geboren te Paramaribo op (...) 1983.

Op 13 augustus 2012 sloot verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer G. B.

Op 20 september 2012 diende zij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 27 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/09/2012 werd ingediend door.

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden: Een verklaring op eer door een derde persoon kan onmogelijk in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie. Immers, een dergelijke verklaring op eer kan niet getoetst worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid,

-Foto's: Betrokkene legt een 14- tal foto's voor voorzien van een datum. Uit deze foto's kunnen we afleiden dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen. Echter, aan de hand van de foto's is niet bewezen dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

-Huurcontract: Betrokkene legt een bijvoegsel van de huurovereenkomst voor met de vermelding dat betrokkene sedert 13/08/2012 medehuurder is. Deze datum is echter te recent om aan te tonen dat betrokkenen als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, vijfde en zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), luiden als volgt:

“ Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

In de voorbereidende werken van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie die ertoe strekt artikel 39/81 van de vreemdelingenwet te wijzigen, kan het volgende gelezen worden: *“De meerwaarde van een synthesememorie is meervoudig omdat het verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”* (Kamer, zitting 2012-2013, Doc 53, 2572/002, p.6).

Uit het bovenvermelde kan afgeleid worden dat de bedoeling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het annulatieberoep door het de Raad mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel proceduristuk van een verzoekende partij, met name de synthesememorie.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op. De Raad stelt echter vast dat het verzoekschrift enkel een beroep tot nietigverklaring bevat, zodat verweerder deze exceptie niet dienstig kan aanvoeren.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar synthesememorie in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing (bevel) luidt als volgt:

“ Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten van 30 dagen.”

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Artikel 52 §4 vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid uit in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk. Evenmin in de akte van kennisgeving wordt een wettelijke basis noch motivering gegeven voor het bevel.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De Raad vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft de volgende motivering, waarbij verzoekster zich volledig aansluit: [...].

De Belgische staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RVV bij de Raad van State. In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoekster zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak: [...]

De beslissing in haar geheel dient bijgevolg vernietigd te worden, wegens schending van de motiveringsplicht.

REPLIEK:

1. In de nota met opmerkingen van tegenpartij wordt ten eerste gesteld dat er geen beoordelingsmarge zou bestaan in hoofde van het bestuur, omdat het bevel een louter vaststelling zou uitmaken van de onregelmatige verblijfssituatie. Om die reden zou het bestuur niet bijkomend dienen te motiveren waarom een bevel wordt afgeleverd.

Tegenpartij verwijst daarbij in haar nota naar een arrest van de Raad van State nr. 193.380 dd. 18 mei 2009, om vol te houden dat er geen beoordelingsmarge bestaat omdat het bevel een politiemaatregel zou betreffen die berust op een eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie.

Echter, de bestreden beslissing in dit arrest dateert van 30.10.2006. Op dat moment luidde artikel 52 van het K.B. sedert de wijziging bij K.B. van 12 juni 1998 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 echter als volgt:

" § 4. De Minister of zijn gemachtigde weigert de vestiging indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. De vreemdeling wordt van deze beslissing kennisgegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 20. Verder zijn ook de bepalingen van artikel 45. § 7 van toepassing."

In het (inmiddels opgeheven) artikel 45 §7 stond destijds het volgende: [...].

Voor zover als nodig wijst verzoekster er op dat deze laatste bepaling de EG-vreemdeling zelf betreft en niet zijn familielid, zoals in casu.

Op het moment van de in casu bestreden beslissing dd.05.12.2012, luidt artikel 52 §4 zoals het in het K.B. 2008-05-07/33, art.6, 033 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (inwerkingtreding 01.06.2008) werd bepaald.

Met andere woorden kon de Raad van State in het door verweerster aangehaalde arrest nog geen rekening houden met een schending van artikel 52§4 vijfde lid van het K.B. van 8 oktober 1981 en het woord 'desgevallend', zoals de Raad van State dat later wel expliciet deed in het door verzoekster aangehaalde arrest nr.220.340 dd. 19.07.2012.

2. In de nota met opmerkingen van de tegenpartij wordt ten tweede gesteld dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde. Bijgevolg zou de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel moeten afleveren aan verzoekster.

Het feit dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd is, verandert echter niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. Immers, de bewoordingen van art. 52§4 van het K.B. blijven duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd

In tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, doet dit geen afbreuk doet aan de hogere rechtsnorm zoals geformuleerd in art. 7 van de Vreemdelingenwet. Zeer zeker doet het geen afbreuk aan de verplichting om te motiveren waarom verzoeker een bevel wordt betekend. Immers art. 7 verplicht gedaagde enkel in aantal gevallen om een bevel af te leveren meer bepaald in de gevallen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is."

In de ander gevallen KAN de gedaagde een beslissing nemen te weten:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen,

geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een Internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Het is niet aan verzoekster om zelf uit te zoeken welke van de 12 onderdelen welke worden vermeld in art. 7 van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing zouden kunnen zijn en zeer zeker niet welke van de 12 onderdelen gedaagde zou moeten toepassen.

Zonder de precieze aanduiding welke van de 12 onderdelen van artikel 7 Vreemdelingenwet op haar van toepassing zouden zijn, kan verzoekster geen enkel zinnig beroep indienen behalve dan dat er geen materiële motivering aanwezig is voor wat betreft het bevel.

In de nota duidt tegenpartij evenmin het juiste onderdeel aan van artikel 7 Vreemdelingenwet, allicht om te vermijden dat dit zou worden gekwalificeerd als een motivering a posteriori, hetgeen het ook zou zijn.

Verzoekster verwijst in dit opzicht naar artikel 8 Vreemdelingenwet: "Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Bovendien verwijst tegenpartij in de nota naar twee arresten van de RvV nr. 90707 en 90594 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gebonden bevoegdheid zou hebben bevestigd.

Tegenpartij kan echter niet dienstig verwijzen naar deze arresten. Wat betreft arrest RvV nr. 90707 dd. 30.10.2012 merkt verzoekster op dat het bestreden bevel werd genomen ten aanzien van een asielzoeker en in uitvoering van artikel 75§2 van het K.B. van 8 oktober 1981. Dit artikel is zeer duidelijk waar het stelt 'geeft', in tegenstelling tot artikel 52 §4 'desgevallend'.

Wat betreft de verwijzing naar RvV nr. 90594 dd.26.10.2012 stelt verzoekster dat in dit geval het bevel niet geïncorporeerd was in de beslissing over het verblijfsrecht en dat bovendien wel duidelijk werd verwezen naar de onderdelen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in de motivering van het bevel.

De beschouwingen in de nota zijn dan ook ontoereikend om de foutieve toepassing van art. 52§ 4 van het K.B. en de verplichting te motiveren ongedaan te maken.

De beslissing dient te worden vernietigd."

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Dit artikel luidt als volgt: *"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."*

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording "desgevallend" de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Ook de Raad van State bevestigde deze zienswijze in zijn arresten RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 stellende aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit: *“Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.”* Waar verweerder verwijst naar het oud arrest van de Raad van State van 18 mei 2009, nr. 193.380 moet verzoekster in haar repliek gevolgd worden dat de Raad van State in dit arrest geen interpretatie heeft gegeven van het thans van toepassing zijnde artikel 52, § 4, 5^e lid van het vreemdelingenbesluit. Bijgevolg kon verweerder dit arrest niet dienstig aanvoeren.

Waar verweerder ingaat op het feit dat artikel 7 van de vreemdelingenwet ondertussen is gewijzigd en er nu sprake is van een gebonden bevoegdheid in de gevallen waarin wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat in de huidige bestreden beslissing als rechtsgrond enkel verwezen wordt naar artikel 52, § 4, 5^e lid van het vreemdelingenbesluit. Er staat geen enkele verwijzing naar artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, en bijgevolg in het geheel niet welke punt onder artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zou zijn toegepast. Zoals verzoekster terecht opmerkt, verplicht artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet immers maar in enkele gevallen tot het afleveren van een bevel en voorziet deze in de meerderheid van de gevallen wel in een discretionaire bevoegdheid. Het betoog aangaande artikel 7 van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig.

Waar verweerder aanvoert dat de gemachtigde niet gehouden is de motieven van de motieven te vermelden, kan de Raad enkel vaststellen dat er ten aanzien van het bevel geen enkel motief is vermeld. Er is dus geen sprake van “motieven van de motieven”.

Waar verweerder verwijst naar de arresten van de Raad merkt de Raad vooreerst op dat zijn arresten in het kader van een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bijkomend blijkt dat de bestreden beslissing (bijlage 13*quinquies*), die het voorwerp uitmaakt van het arrest van de Raad van 30 oktober 2012, nr. 90 707, zoals verzoekster in de synthesesamenvatting aangeeft, andere rechtsgronden bevat, zijnde artikel 75, § 2 en artikel 81 van het vreemdelingenbesluit. Het arrest van de Raad van 26 oktober 2012, nr. 90 594 betreft, ook zoals verzoekster aangeeft, een afzonderlijk bevel met een duidelijke motivering naar het toepasselijke onderdeel van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verweerder kan naar deze arresten aldus niet dienstig verwijzen.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: *“Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur”* (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide een beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Aangezien een eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een verdere vernietiging kan leiden, wordt dit middel niet nader onderzocht.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU